

ESCOLA PIA
Caldes de Montbui

PINZELLADES

PENSAMENTS EDUCATIUS

número 32

maig 2011

LA FRUSTRACIÓ TAMBÉ EDUCA

Sovint es produeixen topades *educatives* entre els pares i els avis, perquè com diu la dita: *Cada terra fa sa guerra*. Altres vegades és molt dolorós per als avis observar impotents, mossegant-se els llavis, el mal comportament dels seus néts, davant la passivitat dels pares. A més, amb tristesa, perquè són els pares que riuen les graciets dels seus indolents fills.

I on porten aquestes diferències educatives? Porten a comprovar com aquelles criatures creixen amb un excés d'orgull, despòtic i totpoderós, i acabin, potser com uns nens tirans.

Per aconseguir que un nen tirà s'imposi a tota la família ha de tenir algun còmplice; és a dir, ha d'estar enfilat sobre les espatlles d'algun dels adults que l'envolten. Pares i avis han d'estar atents a un perill: el de no saber dir *no*, al

fill o al nét. (No fos que quedés traumatitzat per a la vida. Pobret!) I a base de no negar-les i de complaure'ls en tot, aniran construint la despòtica plataforma, que servirà perquè el fill s'hi pugui enfilat i maltractar tothom.

Com poden veure és ben fàcil fabricar un nen tirà... I com n'és de difícil desmuntar, després, el seu aterridor muntatge. Creguin-me: no dimiteixin mai de la seva autoritat com a pares, ni vostès, avis, de la seva funció d'avis; pares i avis hem de negar tantes coses com calgui. Sovintegin els advertiments de tota la vida: «Nen, això no es toca! Això no es diu! Això no es fa!», perquè la frustració també educa.

Dr. Paulino Castells (Queridos abuelos.
Ediciones CEAC. Estimats avis.
Ed. Columna)

Com poden veure és ben fàcil fabricar un nen tirà...

EDUCAR: ASSAIG I ERROR

Tot i que m'aplico diàriament en comprendre per què la gent fa el que fa, hi ha massa coses que em deixen perplexa. L'espectacle d'una mare (o d'un pare) a la porta del col·legi malparlant del seu fill; aquesta n'és una. Que si no hi ha qui aguanti la criatura, que si està assilvestrat, que si no fa més que provocar disgustos, que si es passa el dia fent no sé què a Internet, que si no escolta el que li dius, encara que ho facis cridant, que si tota la culpa és de... (perquè sempre se les carrega algú les culpes). En aquest moment miro la mare i me la imagino representada en una tira còmica amb el cap de Saturn. Saturn devorava els seus fills perquè no el destronessin: no deixava que la seva descendència existís. El que llegiran a continuació va dirigit especialment a aquelles mares que consideren que quan els seus fills van a l'escola de fet és com una alliberació.

Per on comencem? Hi ha qui ha cregut que els seus fills són com aquell gerro xinès amb el qual no sabem què fer, i quan vénen visites a sopar l'amaguem. Creure que un fill no és més que una de les seves possessions, mal·leable en tots els sentits, pot acabar convertint un pare o una mare en un Saturn. Estem tan acostumats a queixar-nos dels nostres fills, que a vegades penso que hem perdut la perspectiva. Potser ens hauríem de mirar nosaltres mateixos

abans de res. Aquí és ben vàlid allò de: «si us plau no tingui fills perquè toca».

Massa teoria. La psicologia de José Antonio Marina (per citar algú conegut i reconegut), autor de llibres de capçalera de moltes parelles, està bé. Sense exagerar. Quan érem nens no hi havia tanta teoria i tampoc no ens ha anat tan malament. Ara, aclaparats per tanta literatura d'autoajuda, resulta que fallem a la pràctica. Sense llegir cap manual, sembla que el més evident per a educar bé, és: estima, atenció i acceptació. Límits? Sí. Deures? També. Ell és el nen; vostè, l'adult. No es preocupi; actuar així, no provocarà traumes posteriors. L'instint sol funcionar: és qüestió d'aplicar el mètode de l'assaig i l'error.

El més maco, el més llest. No li expliqui contes de la vora del foc al seu fill. Que no es pensi que la vida és una roda que no s'atura mai; una gresca constant, una festa eterna, constant. Moltíssims pares deuen estar ara mateix reforçant la maleïda autoestima dels infants: a veure si tant fer massatges el seu jo, crearem una generació de nyicris... El seu fill serà el més maco de tot l'univers per a vostè, tot i que vostè li ha de fer saber que existeix el fracàs, la frustració. Que se senti culpable quan hi hagi raons que ho justifiquin.

No deixi per als altres allò que pot fer vostè. Eduqui!! Actui!